

føle denne Trang, ere høiøstede, især naar der høres Puffen og høres stærke Fordringer fra disse, som nyligt ere begyndte at optræde her i Landet, saa maa man tage særdeles Hensyn til dem og gjøre hurtige Anstalter for dem, medens man derimod ikke saaledes skal indlade sig med at reflectere paa den Trang, der er ligesaa umiskjendelig, naar man seer hen paa, hvad der er tilstede i Folket, og hvad der er yttret igjennem en Række af Aar, men som nærmest kommer fra dem, hvem jeg gjør mig en Gæde af at henregne mig til, fra de Stille i Landet, fra dem, som have gode Stunder med deres Fordringer, som komme saa smaat og sindigt frem med dem — om det Princip altsaa er rigtigt, det skal jeg for Dieblisset lade være usagt. Jeg troer, at i nærværende Tilfælde, og som Sagerne staae, kan der være nogen Grund for, hvad Forslaget aabenbart har gjort: paa den ene Side at dreie til for den Vind, som blæser fra nogle smaa religiøse Stemninger og Tilstande, som nyligen ere opkomne i vort Land, at sætte Seil for den Vind, der fra den Kant nu blæser ind i Seilet, og forsøge at skaffe dem deres Ret; og derimod paa den anden Side at holde fra og med Flid at undgaae at rette sig efter den langt stærkere og dybere Trang, der alt længe findes i Folket. Jeg troer, at der kan være nogen Anledning dertil, navnlig i den Folkstemning, som, hvordan det end dermed er gaaet til, er bleven vaft og opvørt her i Landet, da man troede, man vilde forgrube sig paa Folket. Og derfor har jeg, hvad jeg maa bede det høitærede Thing have den Godhed særdeles at lægge Mærke til, — efterat have opfattet Principet i Loven, saaledes som det vel ikke er udtalt af den høitærede Minister, men saaledes som det er udtalt i alle Paragrapherne og i Lovens hele Indhold, det Princip i Loven, ifølge hvilket den ene og alene er en foreløbig Nødhjælp — med al Flid respecteret det, og, trods min personlige Overbeviisning om, at der kunde være meget Andet, der var at ønske og forlange, ikke gjort noget Forslag i denne Henseende, men indskrænket mig til at gjøre nogle saa Forslag, om hvilke jeg tør paastaae, og jeg skal tillade mig at bevise det, at jeg i dem kun har fordret Saameget, som

Principet, og det inden de Grundser, den ærede Minister selv har indrømmet det med Hensyn til Indvirkningen paa Folket, virkeligen fører med sig, og hverken Mere eller Mindre. Med andre Ord: hvad jeg fordret, vil slet ikke bevirke nogensomhelst anden Paa-virkning paa Folket end den, som denne samme Paragraph, dersom den gaaer igjennem, som den er kommen fra Ministerens Haand eller kommen fra det andet Thing, selv vil medføre. Jeg har nemlig kun fordret, i Consequents med hvad, som sagt, den bestræffende Paragraph selv indrømmer, i Henseende til Indvirkning paa Folket, at man udtrykkelig skal respectere Folketkirkens Tilstand, som den vitterligen er, og ikke indirecte søge eller dog komme til at virke forstyrrende ind i dens virkelige, factiske Tilstand. Jeg har kun stillet Forslag om, at, hvad der igjennem mange Aar er blevet ønsket af en vis Frihed i Folket, og hvad der er blevet ønsket med saa mægtige Stemmer og saa gode Grunde, at det er blevet indrømmet under en Forsætning, der stred imod Religionsfrihed, at det skal man ikke tage bort ved denne Lov, ikke leilighedsviis tage bort ved en Bestemmelse, som gaaer ud paa at skænke andre Partier fuldstændig Religionsfrihed. Jeg har kun tilføjet mig at begjære, at, hvad der er blevet forlangt med Alvor, som skal respecteres, og, som navnlig ogsaa viste sig deri, at det blev forlangt trods en Regjering, som man ønskede og var hengiven, og trods de bestaaende Love, som vare imod Religionsfrihed, at, hvad der er blevet saaledes forlangt i Folket i denne Retning, og stikende er blevet indrømmet i Folket, at, hvad der nu er Praxis i Folket, det skal man ikke tage fra os, fordi man er saa ivrig i at sørge for nogle Andre, som nu, da Religionsfrihed er proclameret her i Landet, komme frem med deres Fordring paa at ville gjøre Brug deraf.

Jeg skal saaledes nu tillade mig at føre Beviis for, hvad jeg har paastaaet, nemlig, at det af mig stillede Forslag aldeles ikke gaaer Folket for nær, aldeles ikke kommer i mere Berøring med Folket, man kalde det nu dens Døde eller dens Indre, end det af den ærede Minister stillede og af det